

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 140/2012-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. K., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. J. Ď., Ž., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a porušenie čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 171/2001 a jeho rozsudkom z 18. februára 2009, postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/110/2009 a jeho rozsudkom z 19. novembra 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 169/2010 a jeho uznesením z 23. marca 2011, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. K. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. augusta 2011 doručená sťažnosť J. K., Ž. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. J.

Ď., Ž., ktorou namieta porušenie základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a porušenie čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 171/2001 a jeho rozsudkom z 18. februára 2009, postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/110/2009 a jeho rozsudkom z 19. novembra 2009 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 169/2010 a jeho uznesením z 23. marca 2011.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol odporcom v konaní o zaplatenie 13 973,79 €, ktoré si uplatnila obchodná spoločnosť P., s. r. o., Ž. (ďalej len „navrhovateľ“). O predmetnom návrhu rozhodol okresný súd rozsudkom č. k. 7 C 171/2001-64 z 18. februára 2009 tak, že sťažovateľ a zaviazal zaplatiť navrhovateľovi 13 436,03 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku. V časti o zaplatenie sumy 573,75 € súd návrh zamietol. Na základe odvolania sťažovateľ a rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 10 Co/110/2009 z 19. novembra 2009 tak, že rozsudok v časti, v ktorej bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť sumu 13 436,03 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku potvrdil. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Cdo 169/2010 z 23. marca 2011 tak, že dovolanie odmietol.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza:

„Nemožno sa stotožniť s konštatovaním Okresného ako i Krajského súdu konajúceho vo veci, že možno považovať odborný posudok spracovaný Ing. O. B. za rozhodujúci ohľadom otázky, že v tam uvádzanom rozsahu vykonal navrhovateľ pre odporcu práce na stavbe. Súd poukázal na zásadu, že dôkaznú povinnosť na svoje tvrdenia mal navrhovateľ, ktorý mal preukázať rozsah a cenu vykonaných stavebných prác. Nakoľko odporca spochybňoval rozsah a kvalitu prác týmto smerom, súd nevykonal dokazovanie napriek tomu, že odporca uvedeným smerom navrhoval dôkazy ako znalecký posudok, ohliadku na

mieste samom, vieryhodný stavebný denník, výsluch prípadných svedkov, osôb, ktoré vykonávali za navrhovateľa predmetné práce.

Pred súdom vypočutý svedok Ing. O. konštatoval, že spracoval podklady predložené navrhovateľom a pre odstup času si nepamätal či bol na ohliadke aj za prítomnosti odporcu, nevedel odstrániť rozpor vo svojom odbornom posudku, či na ohliadke bol 1 krát, resp. 2 krát. V uvedenom odbornom posudku fakticky prebral prvotné doklady, ktoré vystavil navrhovateľ. Z uvedeného dôvodu takýto listinný dôkaz nemôže slúžiť ako jediný dôkaz, na základe ktorého súd uveril tvrdeniam navrhovateľa o rozsahu a kvalite vykonaných prác. ...

Je nesporné, že vzhľadom k tomu, že súd nepripustil vykonanie dôkazov tak, ako žiadal právny zástupca odporcu pred vyhlásením dokazovania za skončené, došlo zo strany súdu k predčasnému rozhodnutiu. Až po vykonaní dôkazov bude možné kvalifikovane a v zásade s objektívnou skutočnosťou tvrdiť aké práce a prípadne v akej kvalite vykonal navrhovateľ na stavbe odporcu a následne tieto práce uviesť vo finančnom vyjadrení, či sú nad rozsah už realizovaných platieb odporcu v prospech navrhovateľa.

S poukazom na tvrdenia navrhovateľa počas prejednávania veci je nesporné, že navrhovateľ neunesol dôkazné bremeno v rozsahu § 120 ods. 4 OSP čo sa týka tvrdenej skutočnosti ohľadom rozsahu vykonávania prác, ktoré fakturoval odporcovi a úhradu ktorých žiadal zaplatiť na základe tohto žalobného návrhu. ...

Podľa sťažovateľa v prejednávanej veci došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu veci, odňatiu možnosti konať pred súdom, keď súd nepripustil navrhnuté dôkazy. V tomto smere je nesprávne aj rozhodnutie aj uznesenie NS SR 1 Cdo 169/2010, ktoré rozhodnutie neumožňuje zistiť objektívny stav veci, že v akom rozsahu a hodnotách vykonal pôvodný navrhovateľ pre odporcu stavebné práce. ...

Sťažovateľ je toho názoru, že sťažnosťou dotknutý Krajský súd v Žiline nesprávne interpretoval a v rozpore s Ústavou aplikoval na daný prípad príslušné zákonné ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku § 120 ods. 1, OSP, pričom následkom vyššie uvedenej interpretácie zákona boli porušené čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy a základné práva sťažovateľa v čl. 16, čl. 17, ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1, 2, čl. 47 ods. 2, 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy. ...

Vychádzajúc z uvedeného, sťažovateľ je toho názoru, že bolo porušené jeho právo objektívne posúdiť prejednávaniu vec čo sa týka rozsahu, hodnoty prác, ktoré mal pre neho vykonať pôvodný navrhovateľ a I.-stupňový a II.-stupňový súd automaticky prevzali dôkaz od pôvodného navrhovateľa, znalca Ing. O., ktorý sám vo svojej výpovedi uviedol, že vo svojom posudku iba ohodnotil určité práce, ale jeho posudok nie je dôkazom o tom, kto tieto práce vykonal, že ich vykonal pôvodný navrhovateľ.“

Na základe týchto skutočností sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

«Základné právo J. K... podľa článkov čl. 2 ods. 2 a 3, čl. 13 ods. 1 písm. a) Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) a porušenie jeho základných práv v čl. 16, čl. 17, ods. 1 a 5 a čl. 46 ods. 1, 2 č. čl. 47 ods. 1, 2, 3, čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd (ďalej len „Dohovor“) bolo porušené postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Žiline č. k. 10 Co110/2009 v spojení s Rozsudkom Okresného súdu v Žiline 7C 171/2001-64, taktiež toto právo J. K. bolo porušené uznesením Najvyššieho súdu SR 1Cdo 169/2010.

Rozsudok Krajského súdu v Žiline, č. k. 10Co 110/2009, Rozsudok Okresného súdu v Žiline 7C 171/2001-64, uznesenie Najvyššieho súdu SR 1Cdo 169/2010 sa zrušuje.

Krajský súd v Žiline je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy právneho zastúpenia... spolu 746,76 € právnemu zástupcovi sťažovateľa do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.»

II.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a porušeniu čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 171/2001 a jeho rozsudkom z 18. februára 2009

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a porušeniu čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu

v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 171/2001 a jeho rozsudkom z 18. februára 2009 ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý postup okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 171/2001 a jeho rozsudok z 18. februára 2009, pretože tento rozsudok preskúmal na základe odvolania sťažovateľa podľa § 201 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku krajský súd.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

2. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 16, čl. 17 ods. 1 a 5, čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 47 ods. 1, 2 a 3, čl. 48 ods. 2 a porušeniu čl. 2 ods. 2 a 3 a čl. 13 ods. 1 písm. a) ústavy a porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 Cdo 169/2010 a jeho uznesením z 23. marca 2011 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Co/110/2009 a jeho rozsudkom z 19. novembra 2009

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru z ostatného obdobia (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), podľa ktorej lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade

za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu, s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Uvedené pravidlo možno aplikovať len v prípade, ak sťažovateľ podal sťažnosť proti postupu konajúceho súdu v dovolacom konaní a jeho rozhodnutiu v lehote podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že namietané uznesenie najvyššieho súdu nadobudlo právoplatnosť 3. mája 2011, pričom sťažovateľ podal sťažnosť na poštovú prepravu 9. augusta 2011, t. j. po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a teda oneskorene.

Namietaný rozsudok krajského súdu nadobudol právoplatnosť v spojení s namietaným rozsudkom okresného súdu 29. januára 2010, pričom sťažovateľ podal ústavnému súdu sťažnosť na poštovú prepravu 9. augusta 2011. Vzhľadom na to, že sťažovateľ podal sťažnosť proti namietanému uzneseniu najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu oneskorene, nemožno považovať lehotu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde za zachovanú ani vo vzťahu k namietanému rozsudku krajského súdu z 19. novembra 2009.

Na základe uvedeného ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uvedenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marca 2012